

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 23.

Ottende Session.

11te Møde.

Torsdagen den 11te Decbr.

(Forts.)

Steen: Med Hensyn til, hvad der yttret af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti), er der allerede af en foregaaende Taler gjort opmærksom paa, paa hvilken modstridende Maade han er kjort i Ring. Jeg skal ikke videre opholde mig ved den Uttring, der faldt, og hvorved han egentlig selv efterhaanden ganske kuldastede de Argumenter, han havde opstillet, men jeg skal udhæve en Sætning af hans Foredrag, som det vel er værd at lægge Mærke til. Der blev nemlig sagt, at Høiesteretsassessorernes Stilling ikke var saa byrdefuld, navnlig ikke saa byrdefuld som f. Ex. Overretsassessorernes, og at der derfor heller ikke var nogen Grund til at lønne dem bedre; men jeg troer, at dette ikke er et Argument, som kan gjælde, naar der er Tale om et Embede, der kræver moden Selvs virksomhed, og som kræver, at Bedkommende skal være paa rede Haand til enhver Tid. Det hjælper ikke, at man siger, at de have 4 Maaneders Ferie; thi man vil dog ikke forlange, at de skulle benytte disse 4 Maaneder til at erhverve Mere, fordi de netop ikke i den Tid ere i Statens Tjeneste; man er ikke berettiget til at gjøre noget saadant Krav til dem, og man skal overhovedet ikke maale det Antal Timer, i hvilke den Slags Embedsmænd virke i Statens Tjeneste. De ere ikke Skrivere, der levere Art skrevne for Betaling, de ere ikke Timelødere, fort sagt, de maae betragtes paa en heel anden Maade; man paalægger dem et vist Ansvar, og det er for dette, at der maa ydes dem et vist Bodelag.

Med Hensyn til, hvad der blev anført af Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning), er der ogsaa allerede fremkommet en Bemærkning til en af de Uttringer, jeg vilde tillade mig at omtale, nemlig den om den saakaldte Handel med Retfærdigheden. Der laa i hele den ærede Rigsdagsmands Opfattelse af Embedsmændenes Forhold Noget, som ellers ikke pleier at ligge deri, thi der laa i hans Fordring til Embedsmændene, at han skulde være i allerhøieste Grad uegennyttig, at han, alene for at faae Lov til at øve Retfærdighed, skulde modtage et Embede, der ikke var aflagt saaledes, som han kunde være aflagt, hvis han søgte hen til andre Stillinger. Det er virkelig at gjøre urimelige Fordringer til Embedsmændene; thi de ere ogsaa Mennesker. Den ærede Rigsdagsmand pleier heller ikke ellers at stille sine Forventninger om, hvad der kan forlanges af en Embedsmand, saa overmaade høit; jeg troer ogsaa, at han ellers har havt et aabent Øie for deres Svaghed, og jeg mener, at det er ganske godt. Men lader os ogsaa i dette Forhold huske paa, at der klæber en menneskelig Svaghed derved, og at enhver Mand altid ønsker at komme i den bedst mulige Stilling, hvorfor det heller ikke er uvigtigt, hvorledes den Stilling er, man tilbyder en Mand, af hvem man forlanger et betydeligt Ansvar.

Der er en Ting, som jeg ikke kan undlade at henlede Opmærksomheden paa, uagtet den ganske vist kun er af en meget underordnet Betydning i Sammenligning med en stor Deel af det, den ærede Rigsdagsmand iøvrigt anførte. Den ærede Rigsdagsmand talte nemlig om, at Forsængeligheden gjorde sig gjældende i den Grad, at man satte sig ud over Grundloven, at man paa en vis Maade satte sig i